

De Beeldhouweres Thérèse Van Hall.

zijn gevoel niet uitkrijt, maar stil omsluit en weiger slechts geeft, het wordt onverschillig voorbijgegaan. . . .

En dus, inplaats van met vlakken en lijnen, werkt de beeldhouwer met vegen en klodders, welke door hun smeuiger licht-en-schaduwwerking een dadelijker pakkend, als-impressionistisch effect bedoelen te bereiken; ja, uit het duister oog-gat doet hij een stiftje van klei naar voren steken, dat den oogfonkel weergeven moet. . . .

Lijnrecht tegenover het impressionisme dezer schilders met klei en gips, staat de zuivere beeldhouwkunst van Thérèse van Hall. En het is een genot, haar klaren ontwikkelings-gang te volgen, die van het onmiddellijk verbeelde gevoel omhoog-ging tot de bezielde Sculptuur.

* * *

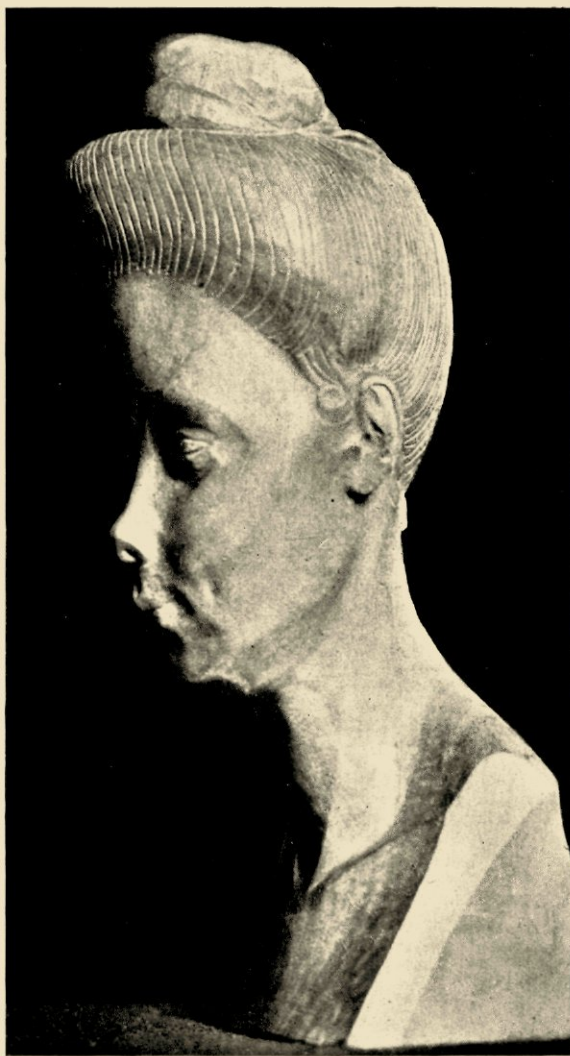
Bekijk eens dit aardige kinderkopje: „Dirkje” (bl. 73); het is een harer eerste dingen, van vóór zij nog boetseerles had gehad. . . . Zeker, er is een heel innig leven in dit

kopje: hoe gevoelig is niet het boven-hoofdje met zijn dunne haar-vlokjes; het is of men onder dat teëre vachtje het bloed zou kunnen zien kloppen; het lijkt wonderlijk dat het niet zoel aan de hand is, die men er over laat gaan; hoe sappig zijn ook de even-göopende spannende lipjes; hoe stevig-waar is de kleine stompneus, die rood moet hebben

gezien van kou. Het is waarlijk een mooi-doorvoeld stukje jong leven; ook zijn de oogen en de huid der wangen al-dadelijk beeldwerk en geen schilderkunst. Maar als conceptie is het toch nog geheel leidzaam de natuur gevolgd; het is geen her-schepping, die tegen de natuur opweegt, doordat zij, voor de begrensde-ten-slotte der natuurgetrouwe

nabootsing, iets anders in de plaats zou stellen, dat. . . de natuur is van het Beeldhouwwerk: Stijl. Het leven van dit kindje, in zijn vele zoete tastbaarheden, was nog niet opgelost en gecomponeerd tot een van innerlijk leven vervuld, maar ook in zich zelf schoon en volkomen, klein monument.

Op deze nog onvaste pogingen van het onbeheerd gevoel, volgt dan een langdurige periode van stoer studiewerk. Het was Mendes da Costa, de sterke en fijne Meester, die haar leerde, hoe een beeldhouwwerk niet zij: een gevoelige, angstvallig-nauwgezette copie van het le-

VROUWENKOP, IN HOUT GESNEDEN.

ven, die nooit bevredigen kan, omdat eene imitatie in gips of steen of hout van haar en huid en oog, steeds verre onder de werkelijkheid zal blijven, — maar een synthese van al het eigenlijke, het kenmerkende, het ontroerende dier werkelijkheid; ieder vlakje, ieder lijntje de quintessens, de inhoud van de vaag-blijvende weekheden van